

Sygn. akt III AUa 430/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Beata Michalska

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. w Ł.

sprawy **K. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji K. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 21 stycznia 2014 r. sygn. akt V U 1284/13

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że ustala, iż K. P. ma prawo do wypłaty emerytury począwszy od 1 czerwca 2013 r. w wysokości ustalonej w decyzji z dnia 28 maja 2013 r. nr (...).

Sygn. akt: III AUa 430/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury K. P. od dnia 1 czerwca 2013 r. Wysokość emerytury obliczono zgodnie z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która wyniosła 2.014,64 zł. Na kwotę tą złożyło się 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu z 12 września 2013 r. K. P. zakwestionował wysokość tak obliczonej emerytury oraz brak ustalenia prawa do ekwiwalentu za deputat węglowy. Wskazał, że jego emerytura jest niższa od emerytury obliczonej w decyzji z dnia 28 maja 2013 r., w której to decyzji kwota składek zaewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 111.652,93 zł, a kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 444.230,43 zł. Z tych powodów odwołujący się wniósł o uchylenie decyzji w całości.

W odpowiedzi z 30 września 2013 r. organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania argumentując, jak w treści zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 21 stycznia 2014 r., sygn. akt: V U 1284/13, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie to poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawca K. P. urodził się w dniu (...) Decyzją z dnia 16 czerwca 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił kapitał początkowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. na kwotę 126.610,11 zł. W dniu 7 maja 2013 r. K. P. wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Wniosek ten wpłynął za pośrednictwem pracodawcy K. P., (...) S.A. Oddział w W. – Usługi Zakład (...), który wskazał, że przekazuje wniosek celem rozpoznania i przyznania wnioskodawcy emerytury od 1 czerwca 2013 r. Do wniosku załączono m.in. zaświadczenie pracodawcy, że wnioskodawca nadal pozostaje w zatrudnieniu oraz nie jest w okresie wypowiedzenia umowy o pracę. Ponadto pracodawca podał, że świadectwo pracy wnioskodawcy zostanie przesłane do ZUS po rozwiązaniu umowy o pracę. W związku z powyższym wnioskiem o emeryturę Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzjami z dnia 14 maja 2013 roku ponownie ustalił kapitał początkowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. (kapitał obliczono na kwotę 126.984,22 zł), ponownie ustalił kapitał początkowy z uwzględnieniem dodanego okresu składkowego w ilości 82 miesiące (kapitał początkowy wyniósł na dzień 1 stycznia 1999 roku 147.347,09 zł). Z kolei w dniu 28 maja 2013 roku ZUS wydał decyzję, którą przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia (...) tj. od daty nabycia uprawnień. Wobec osiągnięcia przez wnioskodawcę wieku uprawniającego do emerytury w roku 2013 roku, wysokość emerytury obliczono zgodnie z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do ustalenia emerytury na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 87,62%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową w wysokości 3.080,84 zł wyniosła 2.699,43 zł. Organ uznał za udowodnione 40 lat, 4 miesiące i 29 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 7 dni okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia obliczona zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniosła 2.160,92 zł. Podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej stanowiła natomiast kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego wnioskodawcy, z uwzględnieniem waloryzacji składek oraz kapitału początkowego, zaewidencjonowanego na jego koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura ta stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwania życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę ubezpieczonego. Kwota składek zaewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 111.652,93 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 444.230,43 zł, średnie dalsze trwanie życia – 255,20 miesięcy, zaś kwota emerytury – 2.178,23 zł. Emerytura wnioskodawcy wyniosła 2.174,76 zł, to jest 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej (432,18 zł = 2.160,92 zł x 20%) oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej (1.742,58 zł = 2.178,23 zł x 80%). W decyzji określono, że wysokość świadczenia ustalona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej jest korzystniejsza, więc wypłacana będzie emerytura w kwocie 2.178,23 zł, z tym, że wypłata emerytury zostaje zawieszona, ponieważ wnioskodawca kontynuuje zatrudnienie. Ponadto ZUS wskazał, że wysokość świadczenia ustalono wstępnie i poinformowano wnioskodawcę, że ostateczna wysokość świadczenia ustalona zostanie po zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia. W dniu 10 czerwca 2013 roku do ZUS wpłynęło świadectwo pracy wnioskodawcy wysłane przez pracodawcę w dniu 4 czerwca 2013 roku, z którego wynika, że stosunek pracy wnioskodawcy ustał z dniem 31 maja 2013 roku. Ponadto pracodawca nadesłał zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu oraz zaświadczenia o okresach nieskładkowych i świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W dniu 19 czerwca 2013 roku organ rentowy wystąpił do wnioskodawcy z informacją, że ponowne ustalenie wysokości oraz podjęcie wypłaty świadczenia emerytalnego na podstawie nadesłanych przez pracodawcę dokumentów może nastąpić wyłącznie na wniosek wnioskodawcy lub jego pełnomocnika. Wnioskodawca po otrzymaniu ww. pisma zgłosił się w dniu 24 czerwca 2013 roku do ZUS Inspektoratu w O., by wyjaśnić swą sprawę. W związku z udzielonym mu pouczeniem złożył w ZUS pismo, w którym zwrócił się z prośbą o wypłatę emerytury i przeliczenie stażu pracy na podstawie dokumentów znajdujących się w ZUS. W następstwie ww. wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję.

W świetle tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie K. P. jest niezasadne. W ocenie Sądu I instancji obliczając wysokość emerytury wnioskodawcy organ rentowy prawidłowo zastosował przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst

jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227). Zdaniem Sądu ZUS obliczył świadczenie wnioskodawcy stosując prawidłowo art. 183 ust. 1 i 6 ustawy o FUS.

Wysokość emerytury obliczona na podstawie art. 53 ustawy o FUS nie została przez wnioskodawcę zakwestionowana. Spór sprowadzał się natomiast do wysokości emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ww. ustawy. Decyzją z dnia 28 maja 2013 r. ZUS ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy na dzień 25 maja 2013 roku i obliczając tę wysokość na podstawie art. 26 ustawy o FUS uwzględnił zwaloryzowaną kwotę składek oraz kapitału początkowego z zastosowaniem rocznych wskaźników waloryzacji za lata 1999 – 2011 oraz wskaźników waloryzacji kwartalnych za I, II, III i IV kwartał 2012 r.

W ocenie Sądu Okręgowego wyliczenie dokonane przez organ rentowy jest prawidłowe. Sąd podkreślił, że ustalona w ten sposób wysokość emerytury nie była ostateczna, albowiem wnioskodawca kontynuował zatrudnienie i wypłata świadczenia została zawieszona. Ostateczną wysokość emerytury wnioskodawcy ustalono na dzień 1 czerwca 2013 r. decyzją z dnia 13 sierpnia 2013 roku i od tego dnia podjęto wypłatę świadczenia. Przy obliczeniu emerytury na podstawie art. 26 ustawy o FUS ZUS uwzględnił zwaloryzowaną kwotę składek oraz kapitału początkowego z zastosowaniem rocznych wskaźników waloryzacji za lata 1999 – 2012. W ocenie Sądu skoro w przepisie art. 25 ust. 1 ustawy o FUS mowa jest o wypłacie emerytury, a nie o przyznaniu prawa do świadczenia, (które wnioskodawca nabył wcześniej), to organ rentowy prawidłowo zastosował w zaskarżonej decyzji roczną waloryzację kapitału i składek.

Z tych względów, Sąd Okręgowy, uznając rozstrzygnięcie organu rentowego za prawidłowe, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył w całości apelacją z dnia 7 marca 2014 r. K. P. zarzucając :

1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 173 ust. 5a w zw. z art. 25 ust. 3 – 12 oraz art. 25a ust. 1 – 8 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że waloryzacja składek oraz kapitału początkowego winna być waloryzacją roczną zamiast kwartalną;

2) naruszenie przepisów postępowania poprzez zaniechanie wyjaśnień dlaczego przy waloryzacji za rok 2012, ZUS zmniejszył zaewidencjonowaną składkę na koncie o kwotę 52 655, 37 zł, podczas gdy żadna waloryzacja nie może obniżyć stanu konta.

W świetle tak sformułowanych zarzutów skarżący podkreślił przede wszystkim, że fakt zastosowania przez organ rentowy rocznego wskaźnika waloryzacji przy ustalaniu emerytury doprowadził do błędnego przeliczenia i zaniżenia wysokości jego emerytury. W ocenie apelującego w przypadku ustalenia wysokości emerytury w drugim kwartale, ostatniej kwartalnej waloryzacji składek oraz kapitału początkowego dokonuje się wskaźnikiem za czwarty kwartał poprzedniego roku.

W tym stanie rzeczy, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt: III AUa 430/14, Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia, budzące poważne wątpliwości, zagadnienie prawne o treści: „czy do wyliczenia wysokości emerytury nabytej w drugim kwartale danego roku, przed 1 czerwca a realizowanej po 1 czerwca danego roku, ma zastosowanie przepis art. 25a ust. 2 pkt. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. tj. 2013 r., poz. 1440).”

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt: III UZP 12/15, Sąd Najwyższy, odmówił podjęcia uchwały.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że rozstrzygnięcie problemu prawnego przedstawionego przez Sąd Apelacyjny w Łodzi dotyczy przede wszystkim kwestii ponownego ustalenia podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonego, a nie ponownego ustalenia samej wysokości świadczenia (art. 108 w zw. z art. 183 ust. 6 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS). Prawo do emerytury zostało, bowiem przyznane ubezpieczonemu decyzją z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 6 października 2015 r., III UZP 9/15 (niepublikowanym) wskazał, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz. Tym samym, w ocenie Sądu Najwyższego, nie można uznać, że od rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego zależy rozstrzygnięcie sprawy w sytuacji, gdy ubezpieczony nie zakwestionował prawidłowości ustalenia podstawy wymiaru emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przyznanej mu od dnia 25 maja 2013 r. i zawieszanej z uwagi na kontynuowanie przez niego zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy bez rozwiązania stosunku pracy. Sąd Najwyższy przypomniał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi suma składek po ostatniej waloryzacji rocznej powiększona o poddane waloryzacji kwartalnej składki należne za dalszy okres do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc początkujący wypłatę. W tym kontekście wysokość emerytury ubezpieczonego w systemie zdefiniowanej składki ustalona została prawidłowo w maju 2013 r. w dniu nabycia przez niego prawa do emerytury. Wówczas ostatnią waloryzacją roczną jest waloryzacja przeprowadzona w dniu 1 czerwca 2012 r., dotycząca składek wpłaconych do końca 2011 r. i zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do dnia 31 stycznia 2012 r. Waloryzacji kwartalnej podlegają zaś kwoty składek należnych poczynając od dnia 1 stycznia 2012 r., które nie będą poddane kolejnej rocznej waloryzacji, skoro ta nastąpiła w dniu 1 czerwca 2013 r. Na podstawie obliczenia emerytury przyznanej w maju 2013 r. składa się zatem – obok zwaloryzowanego kapitału początkowego – suma: (1) kwoty składek ustalonej po ostatniej rocznej waloryzacji przeprowadzonej 1 czerwca 2012 r., (2) kwoty składek należnych za 2012 r. poddanych waloryzacji kwartalnej w myśl art. 25a ust. 2 pkt 2 ustawy, (3) nominalnej kwoty składek należnych za okres po zakończeniu czwartego kwartału 2012 r. do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc wypłaty emerytury, które w świetle art. 25a ust. 2 pkt 2 ustawy nie podlegają waloryzacji kwartalnej, gdyż ta kończy się wraz z czwartym kwartałem 2012 r., a jednocześnie nie zostają objęte kolejną waloryzacją roczną, przypadającą na dzień 1 czerwca 2013 r.

Odnosząc się zaś do kwestii ustalenia podstawy wymiaru emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dla osób, które mają ustaloną emeryturę w systemie zdefiniowanej składki po raz pierwszy w czerwcu danego roku, Sąd Najwyższy uznał, że rozważania w tym kierunku są zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż podjęcie wypłaty emerytury ubezpieczonego od czerwca 2013 r. nie uzasadniało ponownego obliczenia podstawy wymiaru świadczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił rozstrzygnięcia przedstawionego przez Sąd Apelacyjny zagadnienia prawnego w formie uchwały.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, skutkując koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie jest prosty i bezsporny a sformułowanych, w apelacji zarzutów procesowych, dotyczących mechanizmu wyliczenia wskazanych w decyzji zwaloryzowanych składek oraz kapitału początkowego, nie można kwalifikować inaczej niż w płaszczyźnie podniesionego zarzutu obrazy prawa materialnego. Spór bowiem sprowadza się do tego, jak prawidłowo zwaloryzować kapitał i składki przy naliczaniu emerytury prawo do której zostało przyznane w maju a jest realizowane w czerwcu danego roku. Powyższe wynika wprost, tak z analizy akt jak i stanowiska organu rentowego, który w odpowiedzi na odwołanie, stwierdził jednoznacznie, że kwoty zwaloryzowanych składek i kapitału początkowego są wyższe w decyzji z dnia 28 maja 2013 roku w porównaniu do kwot zwaloryzowanych składek i kapitału początkowego w zaskarżonej decyzji z dnia 13 sierpnia 2013 roku gdyż suma wskaźnika waloryzacji kwartalnych za 2012 rok jest wyższa od rocznego wskaźnika waloryzacji za ten rok.

W związku z powyższym, przechodząc do dalszych rozważań, przypomnieć należy, że w przedmiotowej sprawie, mamy do czynienia z sytuacją w której, dnia 28 maja 2013 roku organ rentowy wydaje decyzję przyznającą ubezpieczonemu prawo do emerytury od 25 maja 2013 roku w wysokości wyliczonej w trybie art.26 ustawy z zastosowaniem rocznych wskaźników waloryzacji za lata 1999 do 2011 oraz wskaźników waloryzacji kwartalnej za I, II, III i IV kwartał 2012 roku i resztę zgromadzonych składek, wypłatę której zawieszono z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Następnie,

decyzją z 13 sierpnia 2013 roku podejmuje wypłatę emerytury, ustalając ponownie jej wysokość na 1 czerwca 2013 roku z tym, że ustalając wysokość uwzględniono roczne wskaźniki waloryzacji co doprowadziło do obniżenia pierwotnie obliczonego świadczenia.

Z uwagi na treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2015 roku wydanego w sprawie III UZP 12/15 w uzasadnieniu którego, wyłożono szczegółowo mechanizm waloryzacji rocznej i kwartalnej emerytur kapitałowych obliczanych w poszczególnych okresach obrachunkowych, zasadnie można odsyłając do powyższych wywodów, poprzestać na stwierdzeniu, iż sąd drugiej instancji mechanizm tam zaprezentowany przyjmuje dla potrzeb rozpoznania niniejszej sprawy. Niezależnie bowiem od tego, że Sąd Najwyższy w tej sprawie odmówił udzielenia odpowiedzi na postawione pytanie prawne, to jednak jak wynika z treści uzasadnienia tegoż postanowienia podał analizie przedstawiony problem i przedstawił analizę zagadnienia wystarczająca do usunięcia występujących wcześniej wątpliwości prawnych.

W związku z odesłaniem do powyżej wskazanych rozważań, przypomnieć należy, że spór zaistniał dopiero przy wyliczaniu emerytury w czerwcu zaś pierwotnie naliczona emerytura w decyzji przyznającej prawo do niej, decyzja z 28 maja 2013 roku nie była kwestionowana i jest decyzją ostateczną. Przyjęty w niej sposób wyliczenia emerytury, został także uznany za prawidłowy w motywach postanowienia z dnia 3 listopada 2015 roku (III UZP 12/15) którym odmówiono odpowiedzi na pytanie prawne. Sąd Najwyższy stwierdził, iż wysokość emerytury ubezpieczonego w systemie zdefiniowanej składki ustalona została prawidłowo w maju 2013 roku.

Uwzględnienie powyższego, czyni zasadnym apelację ubezpieczonego mimo, iż nie z całą argumentacją w niej przytoczoną można się zgodzić. W szczególności ma rację apelujący twierdząc, że ani przepis art. 173 ani przepisy art.25 i 25a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie zawierają podstaw do ponownego wyliczenia emerytury ze mianoną metodą waloryzacji dająca obniżenie świadczenia. W tym miejscu, wskazać należy, na treść uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2015 roku III UZP 9/15 /legalis/ w której stwierdzono, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz albo w dniu nabycia prawa albo w dniu realizacji ryzyka (obecnie rozwiązania stosunku pracy). Tak ustalona emerytura może być już tylko powiększona jedynie w przypadku dalszego opłacania składek w sposób podany w art.108 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przeniesienie powyższego na okoliczności przedmiotowej sprawy, dostatecznie wykazuje, że działa organu podjęte w związku z wydawaniem zaskarżonej decyzji, były błędne i nieuprawnione w świetle obowiązującego prawa. Przywołane bowiem przepisy nie dawały podstaw do ponownego ustalania podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego i to z zastosowaniem innej metodologii waloryzacji składek. Działania takie, dla potrzeb podjęcia emerytury, były zbędne mimo spełnienia się ryzyka (zakończenia stosunku pracy) w czerwcu. Kwestia ustalania po raz pierwszy podstawy wymiaru emerytury dla wniosków złożonych w czerwcu jest bez znaczenia dla niniejszej sytuacji, w której ubezpieczony nabył prawo do emerytury w maju i ma ostateczną decyzją ustaloną podstawę świadczenia.

Powyższy fakt w powiązaniu z tym, że zaskarżona decyzja dotyczy podjęcia emerytury w wysokości obowiązującej od 1 czerwca 2013 roku to jest po pięciu dniach od nabycia prawa, skutkuje także tym, iż nie ma żadnej zmiany w wysokości podejmowanej emerytury w odniesieniu do stanu z daty jej przyznania. Jak bowiem wskazano powyżej, kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej stawki ustala się tylko raz, ustalona kwota emerytury obejmowała zwaloryzowany kapitał początkowy, kwotę składek ustalonych po ostatniej rocznej waloryzacji przeprowadzonej na 1 czerwca 2012 roku, kwotę składek należnych za 2012 poddanych waloryzacji kwartalnej w myśl art.25a ust.2 pkt.2 ustawy oraz kwotę nominalną składek należnych za okres po zakończeniu czwartego kwartału 2012 roku do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc wypłaty emerytury. I nic, co mogłoby mieć znaczenie dla prawidłowego określenia wysokości emerytury w płaszczyźnie wskazanej powyżej możliwości doliczenia nominalnie składek za dalsze okresy, nie wystąpiło (patrz także - odpowiednio - SA w/m III AUa 267/15 i III AUa 554/14 /portal orzeczeń sądów powszechnych /).

Kierując się wskazaną argumentacją Sąd Apelacyjny na podstawie art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego i orzekł jak w sentencji. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie było żadnych przesłanek aby dla potrzeb zaskarżonej decyzji kwotę emerytury podlegającej realizacji od 1 czerwca 2013 roku określać inaczej niż to prawidłowo i ostatecznie uczyniono w decyzji z 28 maja 2013 roku.